

FORTVNAE — AVGVSTI. — S. C. — Boginja sreće stojeći lievo, drži ravnalo i obilnicu.

Sr. Cohen I. 428 br. 339. — Srednji bronz.

25. **IMP. CAES. DOMIT. AVG. GERM. COS. XI. CENS. PER. P. P.** — Poprsje Domicianovo lovorvjenčano sa obranom desno.

MONETA — AVGVST. — S. C. — Boginja novca stojeći lievo, drži težu i obilnicu.

Sr. Cohen I. 433 br. 378. — Srednji bronz. Tri komada.

26. **CAES. DIVI. AVG. VESP. F. DOMITIAN. COS. VII.** — Domicianova glava lovorvjenčana desno.

C. S. — Pallas stojeći desno, baca sulicu i drži štit.

Sr. Cohen I. 439 br. 430. — Srednji bronz.

27. **IMP. CAES. DOMITIAN. AVG. GERM. COS. XI.** — Poprsje Domicianovo lovorvjenčano desno.

C. S. — Boginja pobjede ide lievo, i drži štit, na kojem se čita: **S. P. Q. R.**

Sr. Cohen I. 441 br. 452. — Srednji bronz.

28. **CAESAR — DOMIT. COS. II.** — Glava Domicianova lovorvjenčana lievo.

S. C. — u viencu od lovora.

Sr. Cohen I. 448 br. 501. — Mali bronz.

(Nastavak sledi.)

S. L.

Primjetbe

na „prilog tumačenju dragulja“ (V. Viestnik 1879. br. 3 i 4).

(Nastavak.)

Gosp. Maixner opisuje ponajprije, počam ob ovo, poviest praznovjerja rimskoga po epohalnoj razpravi O. Jahna od g. 1855., tumačeći sve potanko i same rieči, koje mu se po putu nameću¹; po nas sasvim suvišno u radnji kritičkoj, kojoj jedina svrha dati pravi tumač predmetu, o kom se misli, da ga drugi pogodio nije. Ovdje nam je samo to primjetiti, da Rimljani nisu si baš toliko, kako to hoće g. M., glave razbijali tim, da svoje praznovjerje oružjem šire; bjaše jim pače političko načelo u ovom pogledu

¹ Na pr. *amuletum*, veli g. M., od arabske rieči *hamâlet* od *amal* nositi; u srednjem vieku *ligaturae* etc. Naproti E. Labatut u „*Dictionnaire des Antiquités*“ p. 252 ide dalje „mais l' usage vient de plus loîn, de la Chaldée, ou peut-être de l' Inde“ te kaže, da je „le sens precis du mot amuletum“ iz iztoka prošao u zapad „vraisemblablement vers les premiers temps de l' empire romain, et de ses équivalents plus anciens *περίλυμα, περίπτου*, *ligatura, alligatura*“. U ovoj razpravi Labatutovoj izcerpljeno je osobitom vještinom sve, što se amuleta tiče, ali samo za grčko i rimsko doba; te je pristupnija od Jahnove epohalne, tiskane u spisih sasons. društva u Leipzigu (1856), i novija. Vriedi da se čita i razprava L. Bruzza „Intorno ad un campanello d' oro“ Ann. 1875. 60.

u tuđe neditati, a prije ga kao svoje poprimiti i udomaćiti, da i tako tuđinu omile; čega radi bilo je u samom Rimu hramova i za najsmješnije bogove mal ne svih bez razlike zarobljenih naroda, te tako i svakojakoga praznovjerja. G. M. pobija pako sam sebe, kad vadi iz K. Diltheya sljedeće riječi: „Vermuthlich ist ein ungemein grosser Theil des superstitiösen Apparates, welchen Griechen u. Römer handhabten, fremdländischen Ursprunges“. Nego Dilthey, pripisivajući sve to istoku kao jedinomu vrielu, gdje su Grei i Rimljani crpili, zaboravio je ne manje bogata, stara njihova domaća i druga ovostrana vriela; akoprem i sam napokon spovjeda, da, ako i jesu Grei uzeli iz istoka „die Anwendung des Emblemes der Hand zur Heiligung u. Abwehr“, mora ipak primjetiti, „dass in den wechselnden Formen, welche diese Symbolik bei Griechen und Römer annahm, sicherlich *verschiedenartige* Anregungen u. Vorstellungen sich gekreuzt haben“.

Rimljani dakle nisu samo na iztočnom vrielu svoje praznovjerje obožavali, kako se to opetovano veli, budi i na temelju epohalne Jahnove razprave, nego su ga srčali svugdje, gdje je kopito njihovih konja zabrazdilo. Mi bi mogli sada na suproč, jamačno većim pravom, orisati barem poviest praznovjerja kod predhist. naroda, koja je bez dvojbe daleko više obširna i raznolika te zanimiva od rimske a slabo poznata, ali od toga odustajemo, pošto i to isto onako nebi na naš predmet spadalo, a ovo nije mjesto za predavanje.

Znamenito, da i sam Jahn u samoj epohalnoj razpravi (p. 35, 39) svjedoči po Plinius VII. 2, da je praznovjerje širom cvalo i kod predhist. naroda: „Esse in *Triballis* et *Illyriis* adicit Isigonus, qui visu quoque effascinent interimantque, quos diutius intueantur, iratis praecipue oculis, quod eorum malum facilius sentire puberes; notabilius esse, quod pupillas binas in singulis habeant oculis. huius generis et feminas in *Scythia*, quae Bithyae vocantur, prodit Apollonides“ etc. V. Dodwell class. tour. II. p. 30 sqq. itd.

Najprije g. M. razlaže o phallusu, ali tako smeteno, da mu neznaš ni do glave ni do pete. „*Phallus* je doduše malo ne kod svih naroda staroga vieka symbol plodnosti, nu jedva da je on baš s toga (?) ili u tom svojstvu uporabljiv bio kano amulet. Da je tomu druga misao (?) bila povodom, vrlo je vjerojatno zato, što se phallus u veoma mnogo amuleta (?) neprikazuje kao *ityphallus*, nego u običnom, nepodraženom položaju (O. Jahn. Aberggl. 73. op. 173 i 174). Jamačno je ideja nepri- stojnosti i grdobe ili obsceniteta phallusem predstavljena (Varro VII. 5. Schol. Porphyr. 8, 18) prvobitnim uzrokom, zašto su ga smatrali (?) tako kriepkim amuletom (K. O. Müller- Handbuch p. 702), jer čim se oku pri- kaže što ružna ili nepristojna, ono se nehotice odvrati, a time je postignuta svrha amuleta, koj ima štititi od nahudna pogleda. Dakako taj prvobitni razlog izčeznuo je, kao što to inače često biva, s vremenom i tu tako, da su smatrali (?) phallus samo onim moćnim sredstvom, koje može štititi proti čaranju; što proizlazi odtuda, što su ga u Rimljana djeca vrlo često nosila zatvorena u t. z. bulli“ itd.

Što hoće da ovim reče g. M.? Čini nam se, da veli i on sam, da je phallus bio najprvo symbol plodnosti; a mi smo u našoj crtici o muz.

dragulju dokazali, da je ta ideja za phalluse trajala sve dalje, kod Šveda dapače tja do srednjega vjeka, kada su kod njih i prestala željezna doba. Kaže na dalje, da prvobitnim uzrokom phallusa kao amuleta bjaše ideja nepristojnosti i grdobe, ali nije dodao, kao što je morao, kod Rimljana; jer što je bilo kod Rimljana prvobitno, nije zato, da je isto tako moralo biti i kod drugih naroda. Mogli su Rimljani uzeti tu ideju, kao što i jesu, od drugoga naroda, kod koga je phallus već dobio bio uz prvi znamen plodnosti i drugi amuleta, te biti kod njih prvobitno amuletom, a kod drugih isto takovim ali prvobitno ne. I ono, što se po Jahnu kaže, da i ta okolnost, što se phallusi više nalaze u nepodraženom položaju nego kao ithyphallusi, pokazuje na to, da u njih „nicht der Gedanke an das Symbol der befruchtenden Naturkraft, sonder an das Unanständige zum Grunde liegt“, vriedilo bi samo za rimsko kašnje doba, a izrečeno je ondje uzgredice kao mnijenje, koje nestoji na tvrdih noguh, pošto phallus bio u ma kojem položaju, isto odvraća, jer isto izrazuje ideju nepristojnosti i grdobe. K. O. Müller pako jedva se u onom djelu sa malo redaka dotaknuo predmeta (§. 436 = 433), te se uzgredno i samo u obće (nach dem Glauben des Alterthums) izrazio, niti zahtieva, da mu se tko robski pokori. Ideja pako nepristojnosti i grdobe u phallusa nije napokon izčežnuti mogla, pošto je ta ideja uprav ona moć, koja je štitila proti čaranju.

Nastavlja g. M. „Phallus na našem je dragulju posve naturalistički izradjen, te s toga mnijem, nebi bilo shodno uvrstiti ga medju predhistoričke, koji su ne samo veoma primitivno izradjeni, nego obično tako neizrazito, da se jedva razpoznati mogu kao phallusi“. A jedini mu je svemu tomu dokaz „*Sravnj Mittheilungen des histor. Vereins für Steiermark. X. Heft. 1861. III. Taf. 3, 6*“. — Nam se čini, da g. M. nije ni vidio knjige, kojom hoće, da nas pobija. U tekstu nema ni govora o phallusu kano amuletu, a kamo li da se koj takav na tablah predstavlja. Tabla III. od Mittheilungen. X. Heft. 1861. ima samo dva broja, 1 i 2, i ova nose sliku u dva razna položaja bronzenoga štita g. 1860. našasta u predhist. humcu kod Gleina u južnoj Štajerskoj. Tu se neradi dakle o phallusu naposeb, nego o štitu, na kom su predstavljene svakojake slike, jedino piknjastimi potezi izražene u drobnom oblizu, medju kojimi ima i 19 takovih, koje se izkazuju kao sasvim istovietne osobe. Dr. K. Weinhold, izdavatelj toga štita, veli o ovih: „Es sind nackte ithyphallische Kämpfer, die einem Arm mit dem Beile verstecken“ etc.¹ Ithyphallus je u tih osobah izražen sa criticami neumjestno, dakako po koliko se daje na tako drobnih slikah; a pošto je onaj štit bezdvojbno predhist. predmet², ovo bi dapače potvrdilo, da su predhistorici u svojih predstavah izrazivali phallus posve naturalistički. Isto je tako a ponješto upravnije izražen na dvie gole osobe

1 Dr. Fr. Kenner u svom pretresu ove Weinholdove radnje (*Arkiv für Kunde österr. Gesch.-Quellen. Wien 1863. 29. Bd.*) piše o tih osobah: „es sind ithyphalliche Kriegergestalten, desgleichen in nordischen Alterthümern häufig vorkommen, in der erhobenen Rechten Beile haltend; an Kopf und Rücken befinden sich einzelne Linien, welche einen Helm mit langen Nackenberge andeuten, jeder Hauptstrich dieser Figuren ist aus freier Hand mit der Punze ausgeschlagen“.

2 Dr. Weinhold, koj je još onda (g. 1861) bio odlučni pristaša stare škole, kako se iz ove njegove razprave očito vidi, pošto po nem i najneznatnij okreti na onih gleinskih predmetih bili bi tobož potekli iz daleko bolje obradjenih primjeraka grčko-rimske kulture, morao se još ipak napokon o njihovoj starini i pripadnosti ovako izraziti: „Jedenfalls beweist die chemische Analyse,

Judenburskih kolica, koja po E. Chantreu (*Études paléoethnologiques dans le bassin du Rhône. L' âge du bronze. Paris 1875—7*) spadaju na bronzenu dobu. U ljevaonici Bolonjskoj iz XI. stoljeća pr. Is. našla se je po Gozzardinu „une figure humaine phallique ou ronde-bosse d' une grossiète primordiale“ (*Matériaux 1877 p. 257*) itd.

U ostalom phallusa, budi kao symbol plodnosti ili kao amulet, posvema naturalistički izradjenih našlo se je ovih zadnjih godina sjaset po Evropi iz najstarijeg doba; u muzejih danskih, švedskih, francezkih itd. ima jih svake vrsti iz obilja; otkrilo jih se dapače i u samoj Italiji na predrimskih otkrićih (*V. Iconographie de quelques objets d' une antiquité reculée trouvée en Italie, Turin 1869; Gozzadini. Villanova p. 39; Mittheil. anthr. Gesell. IV. 1874 p. 10* itd.); te je i ono dosta smielo izrečeno, da „nijednomu narodu staroga vjeka taj amulet nije tako mnogo rabio kao Rimljanom“, pošto znamo, da su se i na tom evropejski muzeji najviše obogatili izvažanjem iz istoka. Da što, i na samom našem tlu već su se i takovi predmeti dakako slučajno pomolili; te smo već u prvom članku spomenuli, da se je g. 1876. bakreni phallus otkrio kod Rume, dakle na blizu mjesta gdje i naš dragulj, u jednom obilnom otkriću iz čisto bakrene dobe sasvim naturalistički izražen, i koj nosi na sebi sva svojstva, koja g. M. rimskom kano amuletu pripisuje. Spomenuli smo ondje i to, da se je u Loreni dapače otkrio i galski phalluski žrtvenik.

Nama je ipak dalje, te tvrdimo proti g. M., da rabljenje phallusa bilo ma kako, nije došlo Grkom iz istoka, nego da su ga našli u zemlji, gdje su se napokon nastanili i razvili, te prisvojili ga. O tom ovako nas uči Petit-Radel: „ce symbole n'ont pas davantage de rapports originaires avec les cérémonies Dionysiaques; car la chronologie des faits s'y oppose . . . Hérodote (lib. II. c. 51) nous apprend que ce n' est d' après les Egyptiens que les Hellènes représentaient leur Hermès dans une attitude ithyphallique. Les Athéniens, dit-il, ayant pris les premiers cette coutume des Pélasges, le reste de la Grèce a suivi leur exemple. Quiconque, ajoute ce grave historien, est initié dans les mystères des Cabires, que célèbrent les Samothraces, comprend ce que je dis. Le témoignage d' Herodote nous explique bien ici les statues ithyphalliques, et par conséquent toutes celles que les Romains ont imitées des Hellènes (Annali 1842 p. 248)“. Herodotovo mnijenje potvrdili su pako stari spomenici u samoj Italiji. Na pelazško-ciklopskih zidinah Alatria, Ferentina, Arpina, Teracine, Nurse, Curesa, Fiesole, Todia itd. našli su se phallusi u relifu (Sr. Ann. 1829. p. 65—66, 1831. p. 46, 1832. p. 17, 247 sqq. Bull. 1831. p. 46 itd. Zoega, de usu et orig. obelisc. p. 219 etc.). Samo se kaže, zašto jim tu bjaše mjesto.

dass diese Gleiner Alterthümer in die vorrömische Zeit der Steiermark gehören, da mit Eroberung durch die Römer auch die Mischung des Kupfers sich änderte, und vor allem Blei hinzukam; Zinn dagegen ward schon in vorrömischer Zeit von den Nordvölkern zur Legirung verwandt. Durch ihr reines Kupfer hätten die Gleiner Gürtel Anspruch auf *ungemein hohes Alter*; indessen darf man nicht blos mit einem Faktor rechnen, sondern muss die ganze Art der Zeichnung und die verwandten Fundstücke mitanschlagen (*a ovo jñh upravo tjera auf ungemeyn hohes Alter*). Es kann völlig genügen, dass sie in dem noch freien Noricum, also vor 739 d. St. gefertigt wurden. Dass wir *einheimische* Arbeit und kein aus der Fremde eingeführtes Erzeugniss vor uns haben, bezeugt der ganze Styl, welcher durchaus *barbarisch* ist, aber auf *südliche* Vorbilder (??) weist“. Dr. Kenner (*Archiv XXIX*) pako o dobi i o južnih pralikovih dubko šuti.

Po nas dakle phallusi naturalistički izradjeni imali bi se, kad nema drugih osobitih dokaza, prije uvrstiti medju predhistorike nego rimske; a to bi mnijenje podupirao i Jahn, kad veli o rimskih, da jih je više našasto u nepodraženom položaju nego kao ithyphallusi, te i sam g. M., kad kaže, da su Rimljani takove skrivali u bullah.

G. M. i onda nekaže pravo, kad veli, da nebi shodno bilo naš phallus uvrstiti medj predhistoričke, jer je naturalistički a ne *primitivno* izradjen. Po tom bi sledilo, da samo primitivne radnje mogu biti predhistoričke; da predhistorici nisu znali ni phallusa po naravi napraviti. Ali novija otkrića dokazala su sjajno, da su se predhistorici primakli bili bar u nekih zanatih, navlastito za bakrenog doba, k savršenosti tako napried, da jim se uprav diviti moramo. Za primjer. Gosp. de Baye dokaza na predhist. sastanku u Pešti (g. 1876.), da su onda znali bronz sa caklinom (émail) nakitati (*Matériaux 1876. p. 447*). Desor i Favre (*Le bel âge du bronze p. 22*) navode „épingles, émaillés d'or“ kao našaste u švajcarskih zgradjevinah na pilovih¹, a za ista doba vele: „Il est à peu près hors de doute que le bijoutiers de l' époque étaient familiers avec l' art de tremper le bronze (p. 6)“. Vidić ćemo dalje, da su znali i ogledala praviti itd. Još jednu samo. J. Mestorf (*Die vaterländ. Alterthümer Schleswig-Holstein. Hamburg 1877 p. 13*) slavi predhist. vještinu u sastavljenju posuda „bei denen namentlich die vollkommene Symetrie des Contours nicht genug bewundert werden kann“; a glede odjela našastih na okostnicah dodaje: „Sie genügen um die Technik des Gewebes zu studiren; einige Stoffe sind äusserst kunstvoll, mit grossen Aufwand von Zeit und Mühe hergestellt und die unscheinbaren Lämpchen zeigen, dass die Damen der Bronzezeit von circa 3000 Jahren bereits mehrere der heute noch üblichen Stiche und Nähte auszuführen verstanden“ itd.

Što nadalje g. M. na dugo razlaže o symbolismu pesti na phalluskih rukuh kod Rimljana po Echtermayeru, Diltheyu itd. opet je na ovom mjestu sasvim suvišno uprav kao što i predavanje o phallusih. Za Rimljane nitko se ni borio nije, te se ni glave netare, a njihove su bajke i na trgu poznate. Na ono pako što veli, da su južni Evropejci primili te simboličke amulette od semitičkih naroda neposredno, odvrćamo, da je to mnijenje svojina stare škole. Ti amuleti mogli su (po nas i jesu) mnogo prije, kao što smo gori vidili te i o phallusih dokazali, preko Kavkaza doći u srednju Evropu, te odavle saći, bilo i s Etruski, u južnu.

Za dokaz one tvrdnje dodaje g. M., kako je u najnovije doba uzeo dokazivati Helbig u *Annali dell' Istituto arch. 1876 p. 197* sl. na temelju veoma bogata materijala, da su ti simbolički amuleti, naime pesti i fica, po svoj prilici od semitskih naroda u južnu Evropu importirani, najpače, da je upliv aegypatski vrlo vjerojatan etc. I ovdje g. M. nameće svjedoka, koj mu samo po krivom navodu poznat. Helbing u onoj svojoj

¹ Ova umjetnost za prvi put se očituje kod Rimljana za Septimija Severa u govoru Atenjanskoga načelnika Philostrata. Ovaj, došav u rimski dvor, reče: veli se, da barbari, koji obitavaju blizu oceana, razvadjaju na gorućem bronzu mastila „elles s' y unissent, prennent l' aspect des pierres, et conservent ainsi le dessin, qu' on y a tracé (*Dict. de Antiq. p. 799*)“. V. Sacken. Das Grabfeld v. Hallstadt. Wien 1868 itd.

razpravi „*Cenni sopra l' arte fenicia*“ niti ni slovcem nespominje pest i *fica*; zadaća mu sasvim druga, t. j. dokazati, da su Fenicijani sami u svojih radionicah oponašali sad egjipatske sad asirske predmete, ili po obojem stilu nješto treće pravili, te da takovi predmeti nisu bili, kako Rougé i drugi misle, u Feniciju i u njezine naselbine iz Asirije ili Egjipta importirani; da se takovi predmeti mogu lasno razpoznati, jer su *trattati in maniera più libera*; da se takovih predmeta našlo na otoku *Sardiniji* još i na *dva mjesta* u Italiji; da su ovi po svoj prilici ovamo donešeni putem feničke naselbine u Kartagu, navlastito pokle su se Kartażani (g. 545. i 509. pr. Is.) stalno utvrdili na onom otoku; te da po njegovu mnijenju nije istini podobno, što neki vele, da su Egjipčani imali svoju naselbinu u Sardiniji, ili da su Italci u ono doba ma kako neposredno obćili sa istokom. — A i Dilthey u navedenih stavcih nekaže o toj stvari uprav ni slovea.

Jedino, što ovdje važi za stvar te za nas, jest ono, što veli g. M. o phalluskih rukuh našega dragulja: „gesti (pest na ime i *fica*)¹ protive se shvaćanju našega dragulja kao predhist. predmeta; u ovih istina dolaze ruke često, ali ne u onoj spodobi. Sr. Archiv für Kunde österr. Geschichtsquellen. B. 29 (1863) p. 235, i Weinhold, Altnordisches Leben str. 494 sl. i id. Mittheil. des hist. Vereins für Steiermark. 1861. str. 268 sl., gdje se nalazi obsežna pouka ob oblicih ruke u predhist. doba“.

Gosp. M. dodaje u opazki, da su one dvie phalluske ruke po sudu gosp. profesora Ižidora Dra. Kršnjavica od zubi načinjene (što i sliepci vide), i da „zubi divljih zvieri, primjerice od vepra obljubljen su predmet za obranu od čara“; te da isti K. po Jahnu citira Plin. h. n. XXVIII, 19, 78 i Bull. 1842 pag. 89 i Bull. 1843 pag. 38. Ali gosp. K. zaboravio je na ono, što je glavno, naime od koje li su zvieri oni zubi na našem dragulju; a tim samo mogao je k stvari bar nješto doprinjeti. *Plinius* (l. c. ed. Detlef. Vol. IV. p. 220), govoreći o ljekovih za djecu, piše: „dens lupi adalligatus infantium pavores prohibet dentiendique morbos, quod et pellis lupina praestat“, a to mu isto liek kao kad veli tu namah: „iocur asini admixta modice panace insillatum in os a comitalibus morbis et aliis infantes tuetur, et pellis asini iniecta inpavidos infantes facit“. A magarič jamačno nije zvier. — U *Bullettino* 1842 p. 89 piše neki L. Pech o rakici našastoj tja blizu Narbone, u kojoj medju drugimi predmeti uz kosti djevojčice našao se je jedan probušeni zub vepra, ali o kom veli *parait être une amulette*, t. j. čini se, veli, neimajući načina, da to ma kako utvrdi. — U *Bullettino* pako 1843. p. 38, Fabbroni u malo redaka izvješćuje o nekome *etruskom* izkapanju u Lucignanu, i kaže, da su se tu medju drugimi stvarmi našli „ornamenti feminili in oro ed argento, amuleti di diversa specie, e fra gli altri (t. j. *denti*) un dente di cavallo *fossile* di quei che somministra il terreno di *alluvione* antica del paese“ ecc. I ovdje nema dakle govora o zubu kao amuletu, a ni konj valjda nije zvier. U ostalom uzeo se ovdje konjski zub od naplave za amulet. — Na ono pako, što prilaze g. M. o zubih pogubljenih zločinaca po Hermannu, reć

¹ *Fica* u istom smislu ne samo se sačuvala u Italiji, nego i u Dalmaciji, dapače ovdje se obićno rabi za onaj stav i rieč naša *smokva*, kao što i *roy*.

nam je, da slavni L. Bruzza, pobrojiv sve amulete te vrsti (gdje izpravlja i epohalnu Jahnovu razpravu i druge), o tom kaže samo „i chiodi e massime quelli ch' erano stati usati nel supplizio di qualehe infelice (Ann. 1875. p. 52. sqq.)“. Hermannovo djelo nemamo, da navod g. M. ovjerovimo. — Nasuprot zubih svakojakih, predmeta od jantara itd. u istom smislu rabljenih a iz predhist. doba ima već danas izobilja (*Matériaux passim*), da netreba dokaza. Napokon možemo reći i to, da zubi na našem dragulju po sudu prof. Brusine nisu od divlje zvieri.

Ovdje nam je opet reći, da g. M. navodi za dokaz izvore, u kojih se ni sloveca nekaže o stvarih, koje on kao gotove čine predstavlja¹. Ni Weinhold u *Mittheilungen*², ni njegov pregledač Dr. Kenner u *Archivu* na navedenih mjestih ni ređu nespominju pomenute geste, a kako da bi tu bilo obsežne pouke o oblicih ruke u predhistoričko doba. Weinhold opisuje samo dvie predhist. bakrene ruke, ravno položene, g. 1860. našaste zajedno sa gori spomenutimi štitovi u humcu kod Gleina, i prilaže njihovu sliku, te *mnije* samo, da nepadaju kao oružje na one štitove, a to jer se na njih neopazuje ikoje razgloblje (*der Mangel einer Gliederung*), kao da je to *conditio sine qua non* i za ono doba, nego da su „als Mitgaben, bestimmt, bei der Reise in das Todtenreich als Lösemittel der leibliche Hände zu dienen, welche sonst verfallen wären“; i tako, akoprem se u tom humcu nenadje ni traga čovječjoj kosti, t. j. za dokaz, da je bio grob. Primjećuje još samo o njih „derartige Hände aber, wie unsere Gleiner, sind meines Wissens nirgends, weder in gallischen, noch in helvetischen, noch in rhätischen oder norischen Grabstätten vorgekommen“,³ ali mu se protivi i sam g. M., koj ipak spovieda, da u predhist. doba dolaze ruke dapače često, ne samo u spodobi *pesti* i *fice*.

Ali stavimo i to, da do danas nije se upravo ni jedna ruka našla iz predhist. doba u toj spodobi naime *pesti* i *fice*, bili se iz toga pametno zaključiti moglo, da jih niti nemože biti? Iztraživanja po nauci nove škole jedva broje dva desetoleća, dočim stara škola ima za sobom tisućoleća. Do g. 1877. nije se ni sanjalo, da su predhistorici imali ogledala. Jedan se napokon pomolio u goričkom predhist. otkriću. Pigorini upita Helbinga za mnijenje, a ovaj mu odvrati: „non conosco, fra gli specchi trovati tanto nella Grezia quanto nell' Italia, un' esemplare che mostri lo spessore, il lavoro rozzo e gli ornati ad occhio di dado propri di quello di Gorizia (*Bullet. di Paletnol. Ital. 1877*). Kašnje nadošlo i drugih. Nam je osvjeđočiti g. M. baš jednim sjajnim primjerom, da se našlo i rukuh u onoj spodobi iz predhist. doba, i to u samoj Italiji, dapače u priestolnici rimske

¹ Navodi tu za g. M. pravo milje; za nas njegovi pravo trnje. Nije nam moguće iz pomaujkanja sredstva sve navode ovjeroviti; a imamo pravo, da o svakom dvojimo. Istina spovieda njegdje, kako je umolio bio Dra. Kršnjavija „da mu u bečkom c. kr. Münz- und Antikenkabinetu priskrbi njeke podatke“, ali mi nemožemo znati, što je M. a što je K.

² O djelu g. Weinholda „*Altordisches Leben*“ tako nejaano navedeno, nemožemo ništa reći. U *Mittheilungen* nenavadja ga. Svakojako W. pisao je u zametu nove škole kao pristaša stare. Reče ondje na pr. da se u Švajcarskoj nije našlo na predmetih slika od čovjeka, živina, stabala; dočim se sada broje na stotine (V. Desor i Favre i c. A. Bertrand. *Arché. Celt. et Gaul.-Renne de Thaïngen* p. 56 itd.).

³ U *Annali* 1856. (p. 74. Tab. XIII.) nalazi se razprava Iv. Jak. Conestabile pod naslovom „*Di alcune scoperte nell' agro Trientino*“. Tu se govori o predhist. grobištu našastu blizu Stadlera među Bolzanom i Trientom. U tekstu nema govora, ali na tabli narisana je kao tu nadjena jedna ruka Gleinerovim sasvim slična.

kulture, u Rimu. Gosp. L. Nardoni nudja nam ju u svojoj obavijesti, koju je na svjetlo dao u „*Bulletino dell' Inst. di Corrisp. Arch.* 1877 p. 118 pod naslovom: *Sopra un singolare arcaico amuleto rinvenuto all' Esquilino*“, te glasi doslovce:

„Fra i vari e moltissimi manufatti *anteromani*, rinvenuti nei diversi sterri per la costruzione dei nuovi quartieri all' Esquilino, da me ricercati e raccolti fra le terre asportate, consistenti in armi ed *utensili litici*, terre cotte, bronzi ed ossa lavorate, non mancarono *alcuni antichissimi amuleti* usati *contro il fascino* da quei popoli, che in epoche da noi lontanissime stabilirono la loro dimora su quel colle¹. L' arcaico amuletò, che imprendo a descrivere, per la materia della quale è formato, per la sua nuova e speciale rappresentanza rarissima, se non unica, anco a giudizio di alcuni dotti archeologi, che lo hanno osservato, merita, a mio parere, una particolare distinzione: quanto a me non ne conosco altri di simil genere, per quante ricerche io ne abbia fatte. L' amuletò è di osso, di forma semicircolare e spianata nella superficie, alto 0,02, della lunghezza di 0,073: ha nelle due estremità da un lato scolpita rozzamente una testa umana con lunga capigliatura ed imberbe, dall' altro lato *una mano chiusa, il pollice della quale è posto fra il dito indice e il medio in atto sconcio e di disprezzo*. Perforato nel mezzo, veniva appeso al collo mediante un legaccio, *attribuendosi a questa figura la superstiziosa virtù di opporsi al fascino*. La forma poi di mezzo cerchio doveva anche essere una delle caratteristiche proprie di questo speciale amuletò, giacchè nelle mie collezioni preromane se ne veggono *due esemplari uguali in tutto e la metà di un terzo*, ove è scolpita la testa“. O prva dva kaže, da su izkopana na 7 metara dubljine „giacenti nello strato vergine, associati ad utensili diversi di epoca arcaica ed a fossili terrestri e marini“, a o trećem veli, da je pobran „da uno strato di sabbia giallastra contenente antichissimi manufatti litici, di terra cotta, di bronzo ed in osso, con vari fossili consistenti in crani ed ossa umane, avanzi di quadrupedi e conchiglie marine“ na dubljini od 10 met. Zaključuje napokon o tom amuletò: „da esso impariamo a conoscere un nuovo genere di amuletò, a cui la superstizione attribuiva effetti maravigliosi *contro il mal' occhio, in uso presso quelle antiche popolazioni*, che ebbero la loro dimora nelle capanne su quel luogo montano in quei remoti tempi, che precedettero la fondazione di Roma“. V. Revue Archéol. 1879 p. 254. itd.

Govoreć dalje g. M., da u vrijeme *grčko-rimskog* (a za to nas glava neboli) praznovjerja *najobičnije* (?) dolaze amuleti, gdje je na jednom kraju phallus a na drugom fica ili pest, navadja za dokaz Jahna str. 80, 217 i 81, 219, 220. Ali Jahn predstavlja sliku svoga amuleta sasvim drugako, nego je na našom dragulju; osim toga taj Jahnov amulet prikazuje se na-

¹ U samom Rimu mnogo se je *amuleta* i drugih predmeta našlo iz *predhist. doba*. V. razprave od istoga L. Nardonia u *Bonarotti* Vol. IX. mar. 1874. X. jenn. 1875; od M. S. de Rossi l. c. IX. mar. 1874. Helbig pripisuje ove predmete prvoj dobi latinske kulture, te da su suvremeni onim našastim u zgradjevanah na pilovih (*terremare*). V. *Annali* 1876 p. 237. Okolica pako rimska dala je sjaset predmeta tja iz archeolitičkog doba (V. M. de Rossi. Rapporto sugli studj e sulle scoperte paleoetnologiche nel bacino della campagna romana. Ann. 1867. 5—72. Mon. VIII. tav. 36); a Rimljanin Mercati (Metallotheca Vaticana cum notis J. M. Lancisii p. 242) iz XVI. stoljeća bjaše i otac predhist. znanosti (V. La paléothnologie dans l' Italie centrale par M. E. de Rossi. Congrès inter. d' anthr. et d' archéol. préhist. 1871 p. 445 sqq.).

pram našem primitivne radnje po tehnici kao djelo kulture u potpunom cvietu, te spodoba i toga radi nema mjesta. U ostalom Jahn pravo niti ne misli na ono, što mu g. M. prišiva, jer on piše o amuletu, na kom „ein Phallus und eine Hand, welche die fica macht, mit einander verbunden sind, wobei meistens *in der Mitte*, da wo sie vereinigt sind, *noch* ein Phallus oder ein anderes prophylaktisches Symbol angebracht ist“, a na to prilaže dotičnu opazku 217. i uprav takovu sliku. Na sljedećoj pako strani 81. govori samo o *fica*, na koju spadaju i one dvie opazke. Müller isto tako tu naveden, kako smo gori opazili, nezaslužuje u ovom predmetu ni spomena.

Polazi sada g. M. na zlatnu pločicu sa pet oblutaka, te veli, da nezna pravo, što ona prikazuje, ali da na jednoj ovratnici Jahnovoj razpravi dodanoj nalazi se uz druge amulete *jedan našem nalik privjesak*. Ovdje, gdje je trebalo navoda, nema ga. Tri su table k Jahnovoj razpravi dodane (III—V), a samo na trećoj (V) naslikane su tri ovratnice. Dvie (br. 1 i 6) nemaju pločica sa obluci. Treća (br. 2) ima na žici nanizana 43 predmeta. Na ovoj, samo šesti predmet, počam brojiti od zdola, mogla bi bujna fantazija g. M. uzeti za predmet nalik pločici našega dragulja. Ali kakova među njimi razlika! Naša je pločica zlatna, i zlatnom je žicom obavita, te ista žica pravi ušicu, po kojoj ona visi o zlatnom okrugu, o kom više sve naokolo i ostali privjesci; o onoj na Jahnovoj ovratnici nekaže se, da li je *od zlata*, a kao zrno *nanizana* je skupa s drugimi predmeti na žici. Naša je duga a uzka, od dvie pločice sastavljena, jedne veće druge manje, te veća sve naokolo podvučena da drži manju; Jahnova prava četvorina, bez ruba a vjerojatno i jednostručna. Naša sa pet velikih oblutaka uzpredo, koji mal ne svu zapremaju, i bez ikojega ukrasa; Jahnova sa 17 neupravno namješćenih a drobnih okrugića, koji se izkazuju kao da i nepredstavljaju upravo oblutke nego da su glavice. Može li se dakle pravo reći za Jahnovu pločicu, da je to privjesak, i našem nalik? Osim toga onaj niz nije našast ni na rimskom ni na grčkom tlu. Izkopan je iz humca u Krimeji (Achik. Ant. du Bosphore Cimmérien III. 2, p. 12), te po E. Labatutu njekoji predmeti na njem „paraît indiquer un origine orientale (*Diction. d. Antiq. p. 257*). U ostalom najnovija predhist. iztraživanja na onom polotoku dokazala su, da su ondješnji stanovnici mnogo više doprinieli za grčku kulturu nego od nje primili.

Opazili smo pako, da naša pločica visi o zlatnom okrugu i to po žici, kojom je obavita, i da priloženje dvostruke pločice, koja ju sastavlja, ovršeno je putem prigiba ruba od poveće. Iztaknuti nam valja, da ovakova tehnika nije rimska ni ma za koje doba; to je arkaička, predhistorička i za samu Italiju. Piše E. Saglio (*Diction. des Antiq. 1877 p. 785*): „Nous avons cité un vase provenant d' un tombeau de Cerneto, formé de feuilles de bronze façonnées au marteau et assemblées sans soudure, au moyen de clous rivés dont les têtes saillantes font toute la décoration, comme un exemple de la chaudronnerie primitive qui est commune aux anciennes populations du nord de l' Evrope, et à celle même de l' Italie centrale ou de la Grèce“¹.

¹ Desor i Favre (*Le bel âge de bronze lacustre en Suisse. Paris. 1874. p. 7*) vele o predhist. storičih: „on n' en était que plus habile dans l' art de river le bronze. Souvent les rivures sont faites avec tant de soin qu' on a de la peine à découvrir les rivets“ (*V. Matériaux 1877. p. 431*) itd.

Govoreć o istoj pločici, veli g. M., da je *možda* to njeka vrst *bulle*, kako su ih u Rimljanah djeca a neriedko i ljudi običavali nositi; te taj *možda* daje mu ipak povod, da nam bez ikoje potrebe na dugo razlaže o rimskih bulah; dočim je zaboravio dokazati, da predhistorici nisu bule rabili, a to mu morala biti glavna zadaća.

Uzmimo, da naša pločica i jest prava *bull*a. Dosadašnja predhist. otkrića bilježe nam sjaset svakojakih bula našastih u svih krajevih svieta, te jih ima i u sbirki predhistoričkoj našega nar. muzeja. Ali jih se našlo i takovih, koje su nalik pločici našega dragulja. Ern. Chantre (*Monografie de l' âge du bronze dans le bassin du Rhone. Compte-Rendu 1876. I. 260*) navodi bakrenu pločicu sa 9 oblutaka veličine i načina kao na našoj. Dr. Much piše, da se našla medju pilovi u Mondseeu kamenita pločica dvostruko probušena kao privjesak na ovratnici (*Mittheil. IV. 1874 p. 304*). Isti Chantre (*Matériaux 1875 p. 113 sqq.*) kaže, da se otkrilo u Billyu (Loir-et-Cher) iz bronzene dobe „plusur portions de lames d' or repoussées . . . ornées d' estampages“, te dodaje sliku od jedne (br. 48) našoj veoma sličnu, samo dvostruko veću. U predhist. humcu kod Mousseleta (Côte-d' Or) nadjena je pločica zlatna sa 12 oblutaka (*Matériaux 1877 p. 279*). Jedna zlatna našoj sasvim slična pločica sa rupicom na okrajcih našla se je po C. Casalis de Fonduce u špilji Castelleta (*Matériaux 1877. p. 457. Pl. XIV. 3*); a isto takovih kamenitih otkrilo se je više u Irskoj. (*Wilde. Catalogue de Musée de l' Académie Irlandaise p. 89. Matér. 1877. p. 450, 480*). U Harasu županije Novogradske izkopalo se je medju drugim predmeti iz bakrenoga doba „plusieurs plaques, dont une revêtu d' or“ našoj slična; tako od bronza sa dvie rupice u dolmenu *du Casse* (*Compte-Rendu. Congrès Copenh. 1869 p. 446, 507*). Aug. Nicaise pripovieda, da je u neolitičkom grobu u Tours-sur-Marne našao „de petites plaques en os percées de deux trous qui constituent sans doute des amulettes, avec des grains de collier en calcaire et avec de coquilles (*Matériaux VIII. 377*). Jednu od kosti, izkopanu u predhist. humcu kod Babske u Sriemu od našeg Epnera poslali smo prof. M. Neumayeru u Beču, da ju označi. A šta više. Sam prof. Conze izrično tvrdi glede *bulla*, da Rimljani „qual reminiscenza di questo costume *prisco-italico* ne portavano *una sola* (*Annali 1877. p. 384*)“.

Veli ovdje g. M., da prophylaktična moć ove pločice valjda se ima tražiti u samoj tvari, naime u zlatu, te da prelazi na razlaganje važnosti tvari samih, od kojih se zgotavljahu takovi amuleti; ali je našom srećom ostao pri zlatu i jaspisu.

O zlatu kaže, da mu se u grčko-rimskom praznovjerju pripisivala velika moć proti čaru. Navadja Pliniusua, koj govori samo o Rimljanih; a zatim pridodaje, da „o silnoj toj moći zlata *razpravlja se* u Bull. 1852. p. 151 sl., u Jahn u str. 43 i u J. Marquardt u IV. str. 128“. — U Bullettino 1852 p. 151—2 govori se samo o njekoj pločici zlatnoj s grčkim nadpisom nepristojnoga sadržaja, a o moći zlata nema ni slovca. Dakako g. M. prisvojio si Jahnov navod, ali Jahn navodi Bullettino, da potvrdi, što je u istoj opazki rekao, naime to; „es wird auch öfter vorgeschrieben, dass *Zauberformeln* auf Goldplättchen geschrieben sein müssen um wirksam zu

sein¹⁴; što opet stoji proti g. M., jer na pločici našega dragulja nema pisma, kao što imalo bi biti, da je rimska. Jahn pako l. c. samo takne o moći zlata, a ne da razpravlja. Marquardt III. 104 spominje „die Halsbänder von Gold „i“ die bullae goldene“, a ni riečce o moći zlata.

Mi smo već u prvoj našoj crtici o našem dragulju dovoljno dokazali, da su i predhistorici poznavali zlato, i rabili u razne svrhe²; a g. M. i to mukom mimoidje, baveći se samo tim, kako ga Grci i Rimljani upotreb-
ljavali. Ali za nas zlato našega dragulja ima još i drugu osobitu važnost; ono nam može pružiti jasnih dokaza i za predieljenje doba istoga dragulja.

Poznato je, da se zlato u doba propadanja rimskoga carstva, u koje g. M. baca naš dragulj, izkazuje postupno sve slabije u smješi. U samih novcih, koji su se ipak kovali pod državnim nadzorom, smješa se sve više kvarila, a kamo li da nebi u predmetih za ukras sukromnoga rada. Po zakonu julskom o pekulatu bilo je zabranjeno i ma šta mješati zlatom. Pokusi na zl. novcih iz prvog doba carstva dali su 96%. U naprieda, kao što je padala težina, tako je i smješa slabila. Za Severa ova je već znatno pokvarena, a za Aleksandra govori se već i o *electrum*, te ima osim laživih i takovih novača, koji su samo zlatom omotani. Tacitus izda strog zakon, da obnovi staru vrijednost novcu, ali poslie Konstantina, veli Mommsen: „der solidus ja nur galt, insofern er gut und vollwichtig war (*Gesch. des Röm. Münzwesens. 1860. p. 755. 781.*)“ Još gore izvan rims. carstva. U bosforanskom kraljevstvu na pr., piše isti Mommsen (*l. c. p. 699.*) „die Legirung erreicht seit Severus Alexander einen solchen Grad, dass die angebliche Goldmünze am Ende dieser Prägung in der That nicht einmal den Namen einer silbernen mehr verdient“.

Da vidimo sada, kako stoji smješa u zlatnih rudah naprama zlatu predhistoričkih predmeta i našega dragulja.

Smješa u zlatnih rudah (*Karmarsch & Heeren's Technisches Wörterbuch*).

	Zlato.	Srebro.	B. Mjedo.	Željezo.	Platin.	B. Željezo.
Zlato kaliforničko po Oswaldu	93.0	6.7	--	—	—	—
Zlato u Bucamarangi južne Amérike po Boussingaultu . .	98.0	2.0	—	—	—	—
Zlato u Jekaterinom briegu u Sibiriji .	98.96	0.16	0.35	0.05	—	—
Zlato Australijsko po Kerlu	95.48	3.59	—	—	—	—

1 V. E. Labatut. Dictionaire des Antiquités p. 255.

2 Dodati čemo još ovdje, što veli e tom H. E. Sauvage (*Revue d' Anthropologie IV. 1879*) pretresivajući djelo W. Greenwella (*British barrows. Oxford 1877*): u humcih Švedske i Danske „tous les instruments sont faits en pierre, le métal, l' or excepté, était inconnu (*Matériaux 1879 p. 376*)“. Karmarsch et Heeren's *Technisches Wörterbuch* ima: „das Gold ist allem Anschein nach das älteste bekannte Metall“.

Smješa u zlatnih predmetih iz bakrenoga doba. (*P. Cazalis de Fonduce. Matériaux 1877 p. 460—461.*)

	Zlato.	Srebro.	B. Mjedo.	Željezo.	Platin.	B. Željezo.
Zlato iz špilje Castelleta	90.9	9.1	tragovi	tragovi	—	—
Žica zlatna iz Roknizta kod Darguina . .	84.56	14.17	—	—	—	—
Zlatni prsten iz humca u Wittenmooru . .	84.25	14.78	—	—	—	0.97
Iz humca u Fridrichruhe						
{ jedan zl. prsten .	86.93	11.65	1.43	—	tragovi	—
{ drugi zl. prsten .	85.15	13.67	0.75	—	0.43	—

Smješa u zlatnih predmetih iz željeznog doba (*Matériaux 1864.*)

I. 212. — Sacken. das Grabf. v. Hall. 119.

Zl. predmet iz Hallstatta	73.78	11.06	15.16	—	—	—
---------------------------	-------	-------	-------	---	---	---

Smješa u našem dragulju po razlučbi g. prof. Dr. G. Janučeka.¹

Komadić otrgan iz glavnoga okruga . .

	84.28	15.72	—	—	—	—
--	-------	-------	---	---	---	---

Iz ovoga pokusa sliedi jasno, da zlato u našem dragulju sudara podpuno sa zlatom u predhistoričkih otkrićih bakrenoga doba, da se veoma odalečuju od smješe u zlatnih predmetih iz željeznog doba, u kojih bakar nadvladuje srebrom, dočim u našem nema ni traga bakru; te napokon da čistoća smješe našega dragulja tako daleko nadmašuje onu u rimskih predmetih iz dobe *propadanja*, da o ma kom *spravnjivanju* ne može biti ni govora. Grudica pako zlatna na dragulju jest samorodno zlato sa kremenom.

O komadu zlatne rude na našem dragulju g. M. izriče sam sud, veleć, da je i u njem bez ikakve dvojbe prophylaktični karakter rude same kao amuleta podpuno izražen, nego je zaboravio reći i to, da isto valja i za predhist. doba. Ali ono, što nadovezuje, da je i ona zlatna žljebasta krugljica mogla nositi u sebi kakovo praebium kao i gori navedena pločica sa obluci, nebi mu mogli odobriti za rimsko doba, pošto po Conzeu, kako smo gori vidili, Rimljani su nosili, bilo i više amuleta zajedno, samo *jednu* bullu², a tako imali bismo dvie. Spomenuli smo pako, da se je među švajcarskim pilovi i drugdje otkrilo zlatnih krugljica našoj sasvim sličnih.

O jaspisu, kao zadnjem privjesku našega dragulja, kaže g. M., da iza zlata nema rude, za koju bi Grei i Rimljani držali, da je tako kriepeke sympathetične naravi kao on. I tu mu neprigovaramo, ako nam dozvoli, da to isto tako i za nas vriedi. Ali na ono, što tu primjećuje, da je poraba većine ruda kao amuleta jamačno od iztočnih naroda prešla Grkom i Rimljanom, te tako i jaspis, u toliko mu se protivimo, u koliko smo već dokazali u uvodu, da je sve to ovamo prošlo, dakako iz istoka, ali mnogo prije nego on misli i drugim putem³. (Sliedi konac.) S. L.

¹ Izračunano iz spec. težine, koja je bila 17.052. (Sp. tež. čist. zlata = 19.3). Isti g. prof. razlučio je komad žice zlatne našega muzeja našeste u predhist. humcu kod Vrbnika na Krku iz dobe prelaza iz bakrenog u željezno doba, i našao je u njoj 78.89 post. zlata i 21.11 post. srebra.

² Ovo se i tim potvrđuje, što na dan, kada je mladić primao muško odjelo (toga virilis), posvećivao je svoju bullu, koju je do sada na sebi nosio, domaćim bogovom. Pers. 5, 30 f. Propt. 5, 1, 131 kod Marquardta III. p. 125. Tu nemože biti govora osim o jednoj.

³ I ovdje g. M. kriepi se sa mnenjem Dra. Kršnjavija, naime da na našem dragulju nije ono jaspis nego korralj. Ad quid? Valjda je g. M. stalo do šale. Dr. Pilar, mineralog po zvanju,